

uzasadnionych oczekiwań, podczas gdy, po pierwsze, naruszył ich możliwość konkurencyjnego „na tych samych zasadach” co pozostałe przedsiębiorstwa w celu uzyskania obniżki grzywny a, po drugie, uznał, że ich współpraca nie zasługiwała na obniżenie kwoty grzywny w rozumieniu ww. komunikatu ani wytycznych.

Wreszcie wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie wykonał merytorycznej kontroli sądowej nad oceną Komisji dotyczącą ustalenia ostatecznej kwoty grzywny.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07, Guido Strack przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Guida Stracka

(Sprawa C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (przedstawiciel: H. Tettenborn, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim żądań skarżącego lub też nie uwzględnił ich w całości;
- wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań podniesionych przez skarżącego w sprawie T-392/07;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania,
- tytułem żądania ewentualnego, również stwierdzenie nieważności postanowienia, w którym Prezes Sądu Unii Europejskiej przydzielił sprawę T-392/07 jego czwartej izbie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący opiera swe odwołanie na dziewięciu zarzutach:

- 1) braku właściwości składu sędziowskiego oraz związanych z tym uchybieniach dotyczących uzasadnienia i proceduralnych, a także powiązanego z tym brakiem właściwości naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC, art. 47 ust. 2 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 50 akapit drugi statutu Trybunału Unii Europejskiej, art.12 i 13 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz innych przepisów prawa, wynikającego z „przekierowania” sprawy do innej izby w trakcie postępowania;
- 2) nieprawidłowości proceduralnych i naruszeń rozporządzenia 1049/2001 (¹), art. 6 i 13 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej, prawa do bycia wysłuchanym i prawa do rzetelnego procesu w związku z brakami w uzasadnieniu i przeinaczeniem okoliczności faktycznych wynikającymi z: odmowy wydania rozstrzygnięcia w trybie przyśpieszonym; niedopuszczalnych ograniczeń możliwości zajęcia stanowiska przez skarżącego oraz odmowy dopuszczenia pisma mającego na celu sprostowanie sprawozdania z rozprawy; niewystarczającej kontroli sądowej dokumentów i nieuwzględnienia wniesionego przez skarżącego żądania sprawdzenia całości dokumentacji na posiedzeniu niejawnym; przeinaczenia okoliczności faktycznych, niewystarczającej kontroli sądowej i naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu oraz prawa do rzetelnego procesu w odniesieniu do kwestii kompletności dokumentacji i ilości wniosków potwierdzających w przedmiocie dostępu do dokumentów, które zostały złożone na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001; przewlekłości postępowania oraz nieprawidłowego rozpatrzenia podniesionego w tym zakresie żądania zasądzenia odszkodowania;
- 3) naruszenia prawa, braku dokładności oraz braków w uzasadnieniu w zakresie dotyczącym brzmienia i zakresu pkt 1 sentencji wyroku (i stanowiących jego podstawę części wyroku) w związku z przeinaczeniem okoliczności faktycznych, w szczególności poprzez nieuwzględnienie tego, że skarżący nadal posiadał interes prawny;
- 4) przeinaczenia okoliczności faktycznych, braku wystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia zasad wykładni w odniesieniu do zakresu wniesionego przez skarżącego żądania dostępu do dokumentów dotyczących sprawy T-110/04;
- 5) naruszenia prawa, przeinaczenia okoliczności faktycznych i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym zastosowania i wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z przepisami prawnymi regulującymi kwestię dostępu do dokumentów;

- 6) naruszenia prawa, przeinaczenia okoliczności faktycznych i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym zastosowania i wykładni art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001;
- 7) naruszenia prawa i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym nieuwzględnienia zawartego w skardze żądania zasądzenia odsetek, a w szczególności naruszenia zasad przeprowadzania środków dowodowych i prawa do skutecznej ochrony sądowej;
- 8) naruszenia zasady prawa do skutecznej ochrony sądowej ze względu na oddalenie w pkt 90 wydanego w sprawie T-392/07 wyroku wniesionego przez skarżącego żądania;
- 9) naruszenia prawa i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-218/00 Cooperativa Mare Azzurro przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 marca 2013 r. przez Cooperativa Mare azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl, i Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl

(Sprawa C-136/13 P)

(2013/C 147/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cooperativa Mare azzurro Socialpesca Soc. coop. rl, dawniej Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl, i Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese)

Druga strona postępowania: Ghezze Giovanni & C. Snc di Ghezze Maurizio & C., Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie lub zmiana zaskarżonego postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 22 stycznia 2013 r., doręczonego wnoszącym odwołanie w dniu 23 stycznia 2013 r., wydanego w sprawie T-218/00, którym Sąd odrzucił skargę

wniesioną przez Cooperativa Mare azzurro Soc. coop. rl i in. przeciwko Komisji, mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” [z dnia 9 czerwca 2011, C-71/09, Zb.Orz. s. I-4727] z jednej strony w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a z drugiej strony w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi zwrotu pomocy do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na tym przedsiębiorstwie, które otrzymuje pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.